

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF DANMARKS KRØNIKE

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 132.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig04val-shoot-idm140015234099952/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Danmarks Kænikke

Til Lykke nu, Koning!
Men vilst du dit Gavn,
Hevngierrige Dronning
Tag aldrig i Favn!
Ulvjæden kun føder, hvad Ulv kommer næst,
Saa let ved den Kvinde
Af dig kan oprinde
Et Dyr, som er Faderens Pest!

Siig, Rotha, er Frode
Ei hevnet nu vel,
Da Syv for den Gode
Vi sloge ihjel!
See, Krysternes Spotter! de Nidinger nu
Vi døde ndbære,
Som gav dig kun Ære
Paa Skæmt og med Falskhed i Hul!

Dauuhaget jeg tjende
Kong Hake saa god,
Hvor Glavind man vendte,
Holdt Trop jeg og Fod!
Jeg hærded mit Legem, jeg styrked min Aand;
At hade jeg lærde,
Hvad Kiædet begærde,
Og senderrev Vællystens Bænd!

Ei Bagen jeg tjende,
Men Æren for Sold,
For Dæd kun jeg brændte
Af Kæmpe saa bold;
Kun Lidet jeg satte paa Krop og paa Mund,
Ei blødt var mit Klæde,
Ei langt var mit Sæde,
Og Sønnen var kun som et Blund!

Ja, gierne tilbage
End tænke jeg maa
Paa fremfarne Dage,
Nu selv jeg er graa!

Af Danmarks Krønike

Da Ørkesløshed man bekæmped med Flid,
Da tænke ei Manden
Paa Lækkert for Tandens,
Opaad ei sin Arv og sin Tid!

Det Nye mig ei huer,
Thi nu er det saa,
At, hvad som mindst daer,
Man meest driver paa:
Mac søder og drikker fra Sands sig og Vid,
Paa Krøller og Kapper,
Paa Folder og Knapper
Man spilder sin Kunst og sin Tid!

Saa vindig som Pokker,
I flagrende Stads,
Med bølgende Løkker
Seer her man en Haes;
Og værre, ei bedre er de, man seer hist,
Som leve af Trætte,
Jo, det er de Rette
Til Retten at pleie, jo vist!

Til Tjeneste Munden
De har for Enhver,
Tilfals dog i Grunden
For Rigmand især!
For dem ei en Knappemaal Æren er værd,
Paa Kneb kun og Rænker
De grunder og tænker,
Det er deres Dagdriver-Færd!

De Store, de Stærke
Har Mod kun til Rov,
Paa dem kan man mærke,
Hvad ikke er Lov;
Hos dem sidder Retten i Spydstagen vel,
Den Ringe maa bukke,
Uskyldighed sukke,
Mens haadt lever Hovmand af Giæld!

Af Danmarks Krønike

Med Davre og Nadre
Gaae Dagene om,
At grine og gnadre
Og spække sin Vom,
See, dermed det Halve af Livet gaaer hen,
Og Resten gaaer fløiten
Med Dullen og Tøiten,
Til Daad bliver Intet igjen!

Men Dag-Tyven falder,
Før selv han det veed,
Skjændt Hornet ei skrælder,
I dybeste Fred,
Ved Skjul og ved Skjoldborg staaer Leemanden nær,
Ei Borg og ei Hytte
Kan Nogen beskytte
Mod Døden i Nornernes Sværd!

Men jeg, som med Sværdet
En Verden slog ned,
Jeg stander graahærdei
For Staalet i Fred,
Mig tager af Dage ei Egg eller Odd,
Som Svanen paa Vove
Jeg blidt skal indsove,
I Skyen velsigne min Lodd!!

II
Sigvald.

Sigvald var en Søn af Yngvin, og han havde en Daatter, ved Navn Svirthe, som var saa vidunderlig ærbar, at imellem alle de Beilere, hun før sin Deiligheds Skyld omsværmedes af, var der ikke en Eneste, der kunde formaae hende til Saameget engang, som blot at see op paa ham; ja, hun var saa sikker i sin Sag, at det blev en Aftale mellem hende og Faderen, at Den og